

Toen uw verslaggever de gast van vandaag op de koffie vroeg kreeg hij ten antwoord: “Als je het verhaaltje maar eenvoudig houdt en vooral als je mijn naam maar correct en dus zo eenvoudig mogelijk schrijft”.

Henk Hijl is de naam, en de persoon die daar achter steekt leert u op de volgende pagina's wat beter kennen.

Opa en oma Hijl-van Bree hadden een textielwinkel in de Molenstraat. De concurrentie was groot en dus deed oma de winkel en ging opa sigaren maken bij buurman Baars van Victor Hugo. Op mijn vraag hoeveel kinderen zijn grootouders hadden moet Henk diep, nadenken waarop, hij antwoordt: ‘Precies weet ik het niet, maar het waren er nogal wat; een stuk of twaalf, geloof ik’. Deze mensen zijn desondanks erg oud geworden en hebben hun laatste levensdagen gesleten op een bejaardenkamer in het ‘klooster’ bij de nonnen, waar nu ongeveer de Blokkerwinkel in Cuijk staat.

De vader van onze Henk, Gerrit Hijl, was er dus één van ‘een stuk of twaalf’. Na de lagere school moest die meteen aan het werk en dat was bij Smit transformatoren in Nijmegen. Iedere dag met de fiets op en neer. Hij trouwde met dochter Mientje van de echte Cuukse boer van het Hagelkruis, van Bracht. Uit dat huwelijk werden 8 kinderen geboren. De oudste broer van Henk, Johnie, is jong overleden aan difterie. Hierdoor werd Henk, die dezelfde ziekte tegelijkertijd maar nauwelijks overleefde, de oudste van het gezin. En dat heeft hij geweten. Hij moest immers alsmaar het goede voorbeeld geven.

Vader Gerrit veranderde van baan en kreeg werk bij de technische dienst van de PTT. Dat vak leerde je van een oudere collega. De techniek bij de telefoondienst was ouderwets en niet erg ingewikkeld. In heel Cuijk waren nog geen 100 aansluitingen.

Het gezin Hijl verhuisde nogal eens binnen het centrum van Cuijk waardoor Henk ook verschillende scholen bezocht. Het schoolbestuur bepaalde naar welke school je moest. Er werd naar hartenlust geschoven met leerlingen om een gelijkmatige verdeling over de katholieke scholen te krijgen. De kleuterschool aan de Veldweg ligt hem nog het best in het geheugen, vooral vanwege zijn grote “kwelgeest” juffrouw Riet, waarbij hij het nooit goed kon doen.

Moeder Mientje was nogal eens ziek en Henk moest dan thuis bijspringen. Tijd (en geld) voor sport was er niet en er kwamen niet veel vrienden over de vloer. Zondags moest hij wel drie keer naar de kerk.

Als vervolgopleiding ging, Henk naar de Paulus LTS in Boxmeer. Hij wilde elektricien worden maar moest de opleiding machinebankwerker en constructiemonteur volgen.

Via zijn vader kwam hij daarna ook bij de PTT, maar moest na enkele jaren eerst in militaire dienst- Bij de Koninklijke marine beleefde hij een ‘gouden tijd’ samen met vele vrienden. Het deed hem goed wat los van thuis te komen.

Steeds droeg hij nog wel zijn salaris af om het grote gezin te helpen onderhouden. Van sparen kwam zodoende niet veel terecht. Na de dienst kwam Henk weer bij de PTT, waarbij hij bij allerlei onderdelen van het bedrijf werd ingezet: stadsnetten, serviceklusjes, kabelwerken en huistelefoon. Toen hij plotseling definitief bij de kabeldienst, de ondergrondse infrastructuur, werd ingedeeld heeft hij het wel even moeilijk gehad. Maar toen de technische mogelijkheden daar ook met sprongen vooruitgingen, o.a. door betere meetapparatuur, en de eigen verantwoordelijkheid groter werd, kreeg hij er duidelijk lol in. Hij werd parallel ingezet bij de beveiligingsdienst en moest allerlei cursussen volgen: EHBO, brandweer, schietlessen, sporten, enzovoort. Daarbij speelde een rol dat hij van jongs af aan een serieuze knaap geweest was, met een groot, soms wel eens té groot verantwoordelijkheidsgevoel. Eigenlijk had Henk musicus willen worden maar zijn vader vond dat hij een ‘echt vak’ moest hebben. Maar dat belette hem niet om al jong als basbariton bij het koor ‘Zang Veredelt’ te gaan en dat heeft hij tot voor kort volgehouden.

Via een uitwisselingsconcert leerde hij een jonge gezinsverzorgster kennen uit een fantastisch fijn boerengezin in Groesbeek aan de Bredeweg. Deze Paulien Janssen is, na een hernieuwde kennismaking in 1970 op de Genneperse kermis, niet meer van zijn zijde geweken. Ook zij kwam uit een groot gezin en was daar één van de jongsten.

In 1972 zijn Henk en Paulien getrouwd. Ze begonnen in de Vuurijzerstede maar verhuisden al snel naar de Opaaldreef waar ze nog steeds wonen. De twee zonen, inmiddels 27 en 28 jaar, zijn natuurlijk het huis uit, en hebben allebei een partner. Een stel heeft Henk en Paulien nog niet zo lang geleden

tot opa en oma gemaakt en het andere paar verwacht binnenkort gezinsuitbreiding. En zo rolt het leven voort !

Paulien werd na haar trouwen gezinsverzorgster in Cuijk Toen ze hun huis gekocht hadden heeft ze een paar jaar bij *de Adler* gewerkt tot “de kop eraf was” en nu werkt ze al weer zo’n 20 jaar op Maartenshof in de verzorging. Henk is enige tijd geleden, na 40 dienstjaren, gestopt met werk bij de PTT. Maar hij maakt zich nog buitengewoon verdienstelijk, vooral ook voor de Jozefparochie. Bij het koor Cantorije, verder als collectant, maar vooral ook als ‘klusjesman’. Hij is de man die na de brand in november j.1. het voortouw nam bij de herstelwerkzaamheden. Zijn kwaliteiten als technische man, gepaard aan zijn nog immer grote verantwoordelijkheidsgevoel, maakten hem tot de juiste man op de juiste plaats.

Hij is altijd naar de kerk blijven gaan en staat daar ook nog steeds helemaal achter. Die gemeenschap van gelovigen moet in stand blijven, is zijn mening. Zolang dat mét en dóór

onze gezamenlijke inspanning kan blijven bestaan. We hebben een mooie kerk; we hebben goede mensen; we hebben toch een rijk geloof. Dat is zijn grote drijfveer en achtergrond !

Hun zonen zijn goed katholiek opgevoed maar ja... En dan komt het verhaal zoals zoveel vaders kunnen vertellen. Henk is daar duidelijk in: de tijden zijn nou eenmaal veranderd- Maar mensen blijven geloven, hoe dan ook. En dus komt het altijd weer goed.

Denk je dat je zonen later nog.....?
Henk durft daar geen antwoord op te geven en gelijk heeft hij.

Maar hijzelf blijft onvoorwaardelijk verbonden aan de St Jozefparochie en daar kunnen we allemaal blij om zijn. Dat soort mensen hebben we hard nodig.

Henk, bedankt.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.

